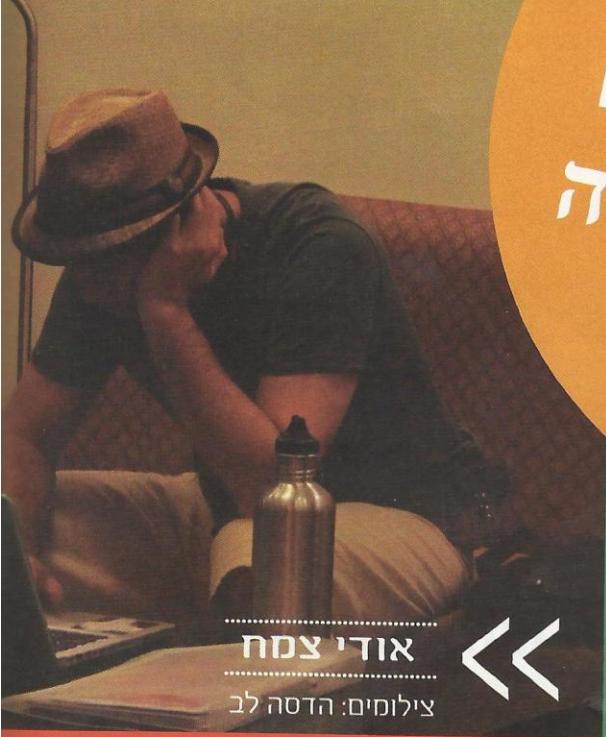

ABRAHAM - THE FIRST BACKPACKER

奥迪·扎马

צלומים: הדסה לב

ירונשלזיה
ב- 90 NIS ללילה

לפני שנה סייפר לי חבר שפתחו בר חרש בעיר ליד כיכר הדיזקאה, והחליטנו למלכט לבודוק. כבר בקומת הכניסה הבוני שבעצם העגנו להוסטל, אבל רק כשעלוינו אל הבר שבקומה השניה, הרגשתי כאילו העגנו לחו"ל: חדר עזום ממדים שהיה שיילוב של בר, חדר אורחים, מטבח, חדר אוכל וחדר משחקים. מספֶּר תיירים התישבו ליד השולחנות הארכיים לאורחות ערבית, והביאו צלחות חדשות מהמטבח הצמור. לאורך החדר היו פוזרות קבוצות של צעירים - "מרוחים" על

כשiron ברגין התנדנד על ערסל בהוסטל בלואום, הוא לא האמין שתוך כמה שנים הוא יארח את כנס ההוסטלים הבינלאומי בהוסטל משלו, ועוד בירושלים. בנותיהם מתקבצים ב"אברהם הוסטלי", שפתח עם חברים מעל כיכר הדיזקאה, מאות תרמיליאים שחווים את ירושלים ממש כמו שישראליים חוות את קוסקו. על יזמות צעריה בבירה, קידושليل שבת באנגלית וחולומות על סניפים בעמאן ובקהיר. ירושלים מעולם לא הרגישה יותר חוויל מזה

תבלבלתי – מזכיר באסנניה הפרטית הגדרה בארץ, עם 230 מיטות. קהל היעד מכונה "ז'ורגן המקצוע" (Foreign Independent Travel FIT) ובינויים: תרמיליים, בא-ק-פאקרים או מוצ'ילרים. אלה התירים שטמטיילים באופן עצמאי, מבקשים לחזור את המקום בעצם, מחפשים סיורו לינה זולם, ורוצים להתעורר ולהחוות את הטויל השוק התיירוט שגדל ב מהירות הגדרה ביתר שנים האחרונות. מה בעצם מביא תרמיליים צעירים מכל רחבי העולם להגעה לעיר הבירה של ישראל, על כל המתיחסים שביהם היא טעונה? "זה נשמעו אולי מוזר", מסביר בורגין, "אבל חומוס לינא", 'ארכמאו' בשער שכם, או רוגאל במאפיות מפללים אותם מהרגליים. אנחנו גם מגלים שהרבה תירים מעדיפים את ירושלים על פני תל אביב, כי היא יהודית. השילוב של חדש וישן מדהים. מצד אחד אתה נכנס לעיר העתיקה, חוזר לששัญ אלפים שנים אחורה, ומצד שני באוטו יומם אתה הולך לבנות בברים באוצר מגש הרושים, במקומות מגניבים עם טאץ' אינדי' שמצויר את ברלין. הם יוצאים לעיר וחווים אותה בכלל החושים, ובשותה הערב החורים ומחליפים חוויות אחד עם השני. התירים מROTAKIM מהתרבות, מהרב-גוניות והערוביה, ולעתים קרובות רואים דבריהם שלנו בתור מקומיים קשה לראות".

קידושanganligi

למרות חומות היידישקייט המקיפות את העיר, המנהלים שומרים על פנים חילוניות של המוקם. הבר לא כשר ופתוח בשבת, וכידוע, הקהלה ברובו ממילא לא יהודי. "לנו יש אגדנה של לשמור על צבון נאה, חילוני וצעיר בירושלים".
למרות ניסיונות כאלו ואחרים, הרבה חילונים עזובים. "אניאמין גדול" בוחרIRON את מלותינו. "אני מאמין ביכולת לייצר תרבויות ירושלמיות צעירה וחילונית, שלאו דווקא אומרת שהיא באה על חשבון משיחו, אבל היא עומדת גאה ושמהה. צריך להיות גאים בדברים כמו מצעד גאותה, פלאש מוב, תרבות גראפייט, ולא רק בחגיגות הקפות של שמחת תורה".

ואיך מגיב זהה הדריך?

"כמו ביחס לכל מקום שנפתח בשבת בעיר, היו תגובות מהחברה החרדים שגרים פה לא רחוק. אחרי שהם הבינו שאנו כמו כל בית מלון שמשרת בעיקר קהל לא יהודי הם עזבו אותנו לנפשנו, אבל אני לא שבע רצון מכך שככל שבת חסמים את הכביש ברחוב הנביים והמשטרה עומדת מהצד.

"אם נתעלם מכך", מוסיף בורגין, "התגובה בעיר מכל הקשת הן תומכות ואוהדות, וכל העסקים באוצר

ערסלים, פופים, יושבים ליד השולונות או על הבני משחקים סנוקר או מנגנים בגיטהה. באותו הרגע עלו בי זיכרונות מהטיול הגדול באורה"ב. ואז קלטהי - חלק מהיושבים בחדר היו בעצומו של הטויל הגדול שלהם, אבל דזוקא במזרחה התקיכון ובירושלים, העיר שבשנים

האחרונות הפכה להיות הבית של.

"아버ם היה התרמילי הראשון במזרחה התקינה", אומרIRON בורגין (34), אחד משלושת הבעלים של המקום. "הוא הילך ברגל מעיראק. הוא היה גם המארח הראשון, אנחנו הולכים בעקבותיה באחד הטוילים שלו ישבי עליUrusal כלואס, בדיקת התפטרות מעבודה ונפרדתי מהחברה שלו. חשבתי מה אני רוצה לעשות בחיים. חשבתי על ישראל - אנשים כאן מסכרי פנים, יש פה הרבה שילובים תרבותיים ואוכל נדהה הבנתי שהוא יעד נפלא לתרמילאות, אבל אנשים לא מכירים אותה". יहדר עם גל מור ומעוז ינון – חברים חולמים נספים – הם הגיעו את החלום כשחזרו לארץ הקודש, ו"아버ם הוסטל" קם לתחיה.

◀◀ " אנחנו מגלים שהרבה תירים מעדיפים את ירושלים על פני תל אביב, כי היא יהודית. השילוב של חדש ושן מדהים. מצד אחד אתה נכנס לעיר העתיקה, וחוזר שלושת אלפיים שנים אחורה, ומצד שני באותו יום אתה הולך לבנות בברים באוצר מגש הרושים, במקומות מגניבים עם טאץ' אינדי' שמצויר את ברלין"

"아버ם היה התרמילי הראשון במזרחה התקינה, הוא הילך ברגל מעיראק וسورיה. הוא היה גם המארח הראשון. אנחנו הולכים בעקבותיו".IRON בורגין

معدיפים את ירושלים על פני תל-אביב

ה"아버ם הוסטל" הוא מוסד ירושלמי הסמוני מעיניהם של רוב המקומיים. הכנסה אליו היא מרוחקת הנביים בזווית הפהות גליה ש לדודקה. אך אל

"אתה נכנס ומרגיש כאלו חזרת לדרום אמריקה - שומע אנגלית, ספרדית, גרמנית. אתה יכול לתרגל קצת את השפה שלמדת בארגנטינה עם אנשים בגל שלך. מדי פעם מתורגנים במקום גם אירוני סטודנטים או מסיבות. וכמובן, האלכוהול. המחרים אצלו הם הכி זולים, אפילו אחרי העלאת המס"

תירירים עם צעירים ירושלמיים הוא חיווני, כך שהוא רק עניין של זמן עד שהבר שודרג ונפתח לקהיל מקומי של סטודנטים וצעירים. ואלה אכן מגיעים יחד עם הזיכרונות מהטיול הגדול, הנשכים אל האווירה של

הנינים מזה". השוק, על הריחות, הצבעים, המוללה הסגונית שלן, מהווים אטרקציה תיירותית מכובדת למרחוק נגיעה מההווטל. "התרמילאים שלנו קונים, אוכלים ושותים שם. כשהיו מסיבות רחוב בחמשה במא, עשרה אנשים הגיעו מההווטל. אנחנו מפרסמים לוח אירועים של הדברים שכורדים מדי יום בעיר, ורואים

שיש לה הרבה מה להציג חוץ מהר הבית והכותל". נוסף על המקום האטרקטיבי עבור התירים, ה"אברהם" מייצר תרבות גם בתוך ההווטל. "הרסנו עשרה חדרים כדי ליצור אתalan גן הענק שלנו שהוא שילב של מטבח, בר ומלא פינות ישיבה. שם מתקיים כל ערבי פעילויות: בראשון יש ערבי מוסיקה חייה, כולם מוזמנים לנגן. ברכיעי יש סיור פאים בדיק כמו בהווטלים בדרך אמריקה ובאיופה". עם זאת מסתבר שהקדוצה לעיתים מצילה לחדר ולאפק גם את חדרי ההווטל כשהאטלקציה העיקרית היא, כאמור,

או לא, סעודות שבת, כולל קידוש בלשון העמים.

"זה האירוע שאנו חci אוּהָבִים. גילינו שבשישי בערב כמעט ואין איפה לאכול פה באזורי ומבחינת התירים העיר הזאת סגורה. מצד שני התירים סקרים לדעת מי אנחנו. מבחןתו ארוחת שבת היא מוסד ישראלי - כולם עושים, חילונים ודתיים. האורחים מבשלים יחד עם הצוות - חברה עצומה של ארבעים איש. אחרי שעתיים של בישולים אנחנו עושים קידושanganilit שמטרתו להסביר מה זה שבת ולמה הכל סגור".

איך מחברים תיירים זרים לשבת היהודית והישראלית?

"מסבירים את המשמעות של השבת, של היין, של מוציאא לחם מן הארץ". מסבירים על קדושת השבת ומה הכול סגו. זה מחבר אותנו לאויראה המיוונית. להסתובב בירושלים בשבת זה ממשו מיווה, זה שקט כזה שמשרה עלייך קדושה ורוחניות. לאחר מכן כשם יוצאים לרחוב, הם לא רק בשוק מרמה של עיר שלמה מושחתת, אלא הם גם מבינים את הקשר התרבותי".

מזרח תיכון חדש

מכל תחומי היוזמות, למה דווקא תרמיליאים בירושלים?

"התירות העצמאית היא תיירות מאוד אינטיטית", מסביר ירון את הבחירה בקהל העיר, "משמעות שהוא משתמש במשאבים המקומיים. התירים העצמאים קונים בשוק, הולכים לספר ומשתמשים בתחבורת הציבורית, אבל זה לא רק כסף - הם מגיעים לפירפירה ויוצרים שינוי מהותי בתדמית של ישראל. זה חלק מהחלום של פיתוח שעריו המזרחי התיכון".

כחול מאותו חזון של בורגין, החיבור של

שאתה פותח עסק, אבל יש נקודה שבה אתה צריך לעשות 'קיפצת אמונה', פשוט לkapoen לתוכך זה. רק אז אפשר לצלול פנימה ולבוטח חוק עם הרגלים בתקווה לצוף מהר מעל פני הים".

ולאן חותרים אחרים שעולים על הגל? " אנחנו רוצחים להקים רשות של הוסטלים במקומות מרכזיים במרקחה התיכון, במחירים טוביים כמפורט מוקומות אicasטיים. מוקמות כמו תל אביב, ים המלח, והיתר רוצה גם להתרחב לעמאנ', להקה. אולי אני נשמע כמו חולם והזהה, אבל אנחנו באמנות מאמנים שתהום התירויות שלנו הוא מנוף לשינוי".

היוומה העסיקת בתחום התרמלאות מביאה אותה לא רק אפשרויות כלכליות וחברתיות, אלא גם גם למעט סיפורים מעניינים. "לפנינו כמה חוות", מספר בורגן, "הגיעה להה אישה בת חמישים ומשהו, מומצא יהודית-אמריקאי-רוסי, טיפול צבעוני. היא סיירה לנו שהיא מדרנית לפיזיקה שפרסמה מחקר מאוד מפורסם, ובדרך עכשו היה הגישה את עבורה של לוועדה של פרס נובל. אתה לאאמין שמאדען בעל מעמד כזה ישן בחדר משותף בתשעים שקל ללילה".

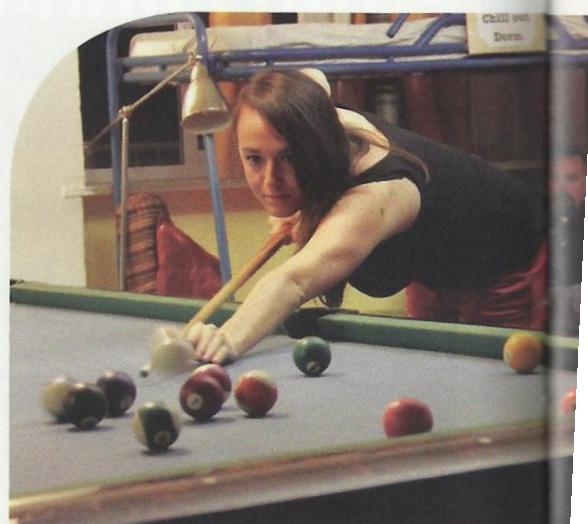
* * *

מבטים לחזור

התראחות מיהדות הייתה כאן בשבוע -כנס ההוסטלים הבינלאומי מתחאה פה בירושלים, ב"אברהם". הכנס כולל הרזאות ופאנלים שנערכו במרכז בגין, אירועים חברתיים, סיורים בירושלים, ומסיבת סיום ב"ציצוע". הכנס מעורר הרבה כבוד וגאוות בלב בעלי המקומות, המארחים, שכן כמעט מאותים אנשים מרחבי העולם באו להה, לירושלים, כדי לילמוד מהישראלים איך עושים את זה נכון.

בשעה שמנוה וחזי בערך המקום כבר די עמוס. אני מתԹישב ליד החבורה של עשרה אנשים, השולחן כבר מלא כמעט ללא כמעט בירה ריקות וחצי מלאות. חמישה מהם הם בעלי הוסטלים גדולים בלונדון, והמשה אחרים עובדים בשביב אתרי אינטרנט שמתמחים בתירות. כוותה היא קריסטין (23) במקור מלטה, שאמונה על האתר האינטרנט של הוסט לנדרני גדור. "לפניהם כמה ימים ראייתי תכנית על האימה היהודית", מספרת קריסטין שהגיעהכאן ביום שישי, "והבנתי שיש ארות שבת, אבל לא חשבתי שהוא נמשך כל היום. שמחתי שיש לי הזדמנות להיות באוירה השקטה של שבת בירושלים".

ואיך את מתרשם מהארץ? "באירופה יש לנו דעה לא טובת על ישראל. כשאומרתי לאנשים שאין נסעת לישראלניסו להניא

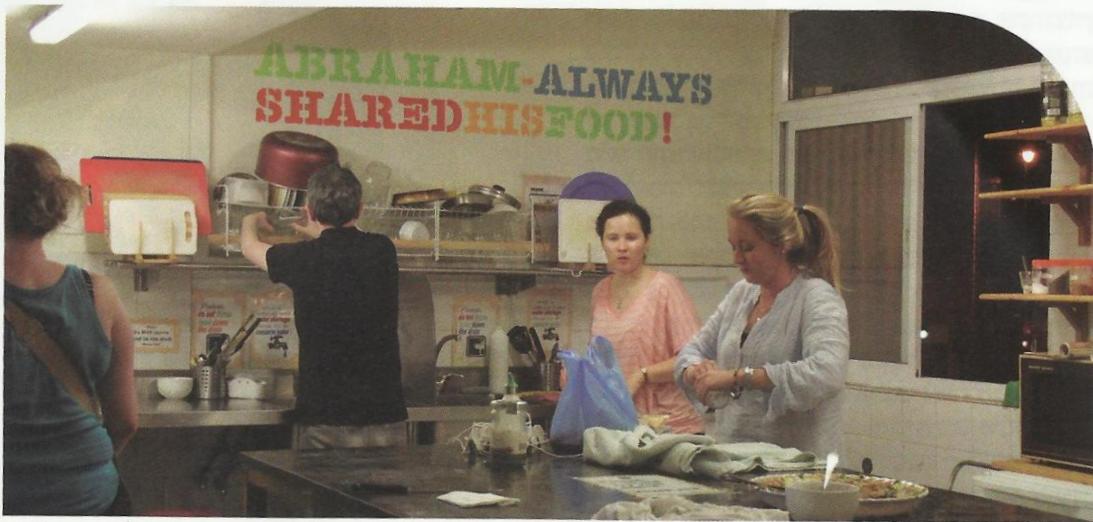

"הרנסו עשרה חדרים כדי לייזור את הלואנג' הענק שלנו שהוא שילב של מטבח, בר ומלא פינות ישיבה". עבר שגרתי בלואנג' של ה"אברהם".

חו"ל באמצעות ירושלים. "אתה נכנס ומרגיש כאילו חוזרת לדרום אמריקה - שומע אנגלית, ספרדית, גרמנית. אתה יכול לתרגל קצת את השפה שלמלת בארגנטינה עם אנשים בגיל שלך. מדי פעם מתרגנים במקום גם אירופי סטודנטים או מיסبات. וכמו כן, האלכוהול המחרירים אצלנו הם הכי זולים, אפילו אחרי הูลאת המס".

איך זה להיות יומן בעיד מסובכת כמו ירושלים? "מדינת ישראל היא לא מקום שקל לפעול בו, אבל בירושלים לא קשה יותר מקומות אחרים. כדי להיות יומן צריך כל להלום. רק חלום שנמצא בנימים ובקרים של הבנאים יגע למימוש. לא מעניין אותו אם הרוחות עשרים שקלים ליום עבודה כי זה משחו שלך ואתה מאמין בו".

טפ' ליום המתחל? "יש הרבה מאד בדיקות שצורך לעשות לפני

"אחרי שעתיים של בישולים אנחנו עושים קידושanganilit שמטrho להסביר מה זה שבת ולמה הכל סגור." המטבח של "אברהם"

משתפת. "נסעתי לתל אביב והייתה לי תחושה כמו בעיר אירופאית, כמו בברצלונה או בכל עיר אחרת."

איך התרשם ממה מקומיים? "בחלק מהמקומות לא הרגשת רצiosa. כשהעבנו דרך הרובע היהודי הסתכלו علينا בחשדנות. בעיר העתיקה המוכרים קצת לוחצים ואגסיביים, הם 'פושי'. לאנשים מאירופה קשה להתמקח כי אנחנו לא דגילים לזה. אנחנו

ריגילים למחיר קבוע (Fixed price). אנחנו אף פעם לא יודעים האם אנחנו משלמים הרבה".

טואה מוסיף בהתלהבות: "זה אודיר שאפשר לנקות מה מין סחוט ברוחבו! קנייתי סוחט מיצים לחברה שלג. אני מקווה שהיא תאהב את זה".

בשלב כלשהו השיחה מתהprecת. טואה ולאורה מתעניינים מאוד بما שקרה בארץ ומתחללים לשאול אותה שאלות על החיים בארץ: האם אנשים שעובדים בשבת חשובים שהם עושים טוב או רע? הם חורקים אותה בקפדנות על השירות הציבורי שלהם, ועל המשמעות שלו עכורי. הם שואלים האם אני לא מפחד מחילימ או מאנשים שמסתובבים עם תתי-מקלע ברחוב, ואין אפשר לשלב עבודה ומילואים. השיחה נמשכת לדלון הלילה. בסופה אני מאמין להם שהנהנו בירושלים והם מצדדים מבטחים לחזות.

>>> <<<

"התירים סקרים לדעת מי אנחנו. מכחינו אורחות שבת היא מוסד ישראלי - כולם עושים, חילונים ודתים. האורחים מבשלים יחד עם הוצאות - חבורה עצומה של ארבעים איש. אחרי שעתיים של בישולים אנחנו עושים קידושanganilit שמטrho להסביר מה זה שבת ולמה הכל סגור".

אותה מלכוא בגלל חששות ביטחוניים. כשהאת מגיע להפה הכל כל כך נינוח, שונה למורי מהתרדיית שמציגים בתקשורת. אתמול נסענו לים המלח, מה שהיה מעל ומעבר לציפיות של, ואחר כך לביתיהם. בירושלים אני מרגישה יותר נוח מאשר בכיתם. כל האויריה שוניה. פה יש לך זמן לוזן, שם דוחפים אותך. בביתם לחם הכל מסחרי, אין לך זמן להיות שם עם עצמן. כשהנסענו היום עם הנגה הוא

הסביר לנו על פלסטין ועל ישראל. זאת החוויה הכיו חזקה שהיתה לי בתור מטיילת עד עכשין, זה היה שונה ועלה על כל הציפיות של. "חשבתי שזו תהיה עיר מאד דתית ושמורנית. אנשים אמרו לי שבישראל איש לא יכול ללכת ברחוב, כמו בתורניה או מצרים, אבל כאן מרגישה בטוחה ברחוב ואף אחד לא מטריד אותך. ראיתי סרטים והחויה שקיבلت מהם הייתה מאד מסומנת, אבל בפועל המקום פה מאד שקט. אחרי שהשבת יצאה רציתי לחזור את החוויה המיחודה הזאת שוב. אנחנו בטוח הולכים לחזור".

בשולחן מולו ישבו לאורה (24), עיתונאית מברצלונה וטואה (25), מדרען צער משודרה שבא להשתתף בכנס של חוקר קודים בבר-אילן. שניהם סיפרו לי קצת על החוויה שלהם בישראל. "לא כך דמינתי את המורה התיכון", לאורה